

Pozdravna reč

Za vođu subotne škole 3/2011

— III tromesečje —

1. BOGOSLUŽENJE

Psalam 122,1: »Obradovah se kada mi rekoše: hajdemo u Dom Gospodnji!«

Bogoslužjenje je srce svake verske aktivnosti. Sloboda bogoslužjenja uvek je prvenstveni cilj svakog napora da se postigne verska sloboda. Međutim, bogoslužjenje može da postane problem koji razdvaja ljude jedne od drugih. Zašto je to tako?

Odgovor se krije u činjenici da je bogoslužjenje centralno pitanje velike borbe između dobra i zla. Luciferova pobuna i njegov pad svoj izvor imaju u njegovoj želji da bude obožavan na isti način kao i Bog: »A govorio si u srcu svom: izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoju... izjednačiću se sa Višnjim« (Isaija 14,13. 14).

Dok Ga je kušao u pustinji, Sotona je Isusu ponudio sva carstva ovoga sveta i svu njihovu slavu ukoliko mu se bude poklonio, ukoliko ga bude obožavao kao Boga (Matej 4,8.9). Stoga nije iznenađujuća činjenica da će se Sotona poslužiti elementima bogoslužjenja da podeli Božju Crkvu i Božji narod, posebno u poslednjim danima svetske istorije. Nije nikakvo čudo što nas prva anđeoska vest u Otkrivenju poziva da obožavamo Boga Stvoritelja »koji je stvorio nebo u zemlju, mora i izvore vodene« (Otkrivenje 14,7).

Neka pitanja povezana s bogoslužjenjem mogu da izazovu neslaganja ili sukobe. Na primer, koji je dan određen za bogoslužjenje? Ovo pitanje otkriva očiglednu razliku između svetkovatelja subote i poštovalaca nedelje. I mesto bogoslužjenja može da postane izvor

nesuglasica, uprkos činjenici da je Bog iznad vremena i prostora i da nije vezan za njih. Hrišćani ponekad mogu da dođu u iskušenje da zbog rasprava o vremenu ili mestu bogoslužjenja ostanu bez blagoslova koje im je Bog namenio.

Rasprave o tome koja je muzika najprikladnija za bogoslužjenje i dalje su vrlo aktuelne na mnogim mestima. Muzika je uvek bila sastavni i bitan deo bogoslužjenja, ali je pitanje izbora crkvene muzike podložno uticajima ne samo ličnih sklonosti, već i kulturnih, etničkih, starosnih i socio-ekonomskih činilaca. Isto tako, različiti načini propovedanja ili ponašanja u crkvi mogu da naglase postojeće razlike među vernicima. Zaista, svaki vid bogoslužjenja može da bude potencijalni izvor sukoba ili bar rasprava.

Međutim, »religija ne sme da bude ograničena na vidljive oblike i ceremonije«, podseća nas Elen G. Vajt. »Religija, koja proizlazi od Boga jedina je religija koja može da nas vodi Bogu. Da bismo mogli pravilno da služimo Bogu, moramo da budemo rođeni od božanskoga Duha. To će očistiti srce i obnoviti um, dajući nam novu sposobnost da upoznamo i volimo Boga.« (DA 189) Kada budemo stekli zdrave poglede na važna pitanja – Šta je bogoslužjenje? Koga treba da slavimo na bogoslužjenju? Zašto uopšte da nekoga obožavamo? – tada će se nesuglasice razrešiti i biće mnogo manje sukoba.

Biblijska pouka ovog tromesečja treba da nam pokaže kako izgleda istinsko bogoslužjenje na ličnom, porodičnom i crkvenom nivou. Dok budemo proučavali, ne samo da ćemo biti nadahnuti i da ćemo obogatiti svoje lično iskustvo bogoslužjenja, već kao Crkva u celini sjedinićemo se u služenju Bogu duhom i istinom.

2. »POKAŽI NAM OCA«

I dalje okupljeni oko stola, posle završene prve Gospodnje večere, učenici su, sa odbojnim izrazom na licu, slušali Isusa koji im je ponovo govorio o svom odlasku, ovoga puta potpuno jasno i određeno: On će sada otići svome Ocu i oni neće moći da ga prate, bar ne još neko vreme!

Filipova spontano izrečena želja odražava zaprepašćenje koje je zahvatilo sve učenike: »Gospode, pokaži nam oca i biće nam dosta!« (Jovan 14,8). Isusov odgovor daje nam potpuniji uvid u problem zašto je utelovljenje uopšte bilo potrebno: »Ko vidi mene, vidi oca!« (Jovan 14,9).

Isusov dolazak, prvi put posle Edema, omogućio je da upoznamo Boga onakvog kakav zaista jeste. On se pojavio u obliku koji su svi mogli da prihvate. »I Reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine!« (Jovan 1,14) Tako je značajan taj događaj da niko među nama nije u stanju da shvati šta je značilo za Boga da uzme oblik čoveka, ali imamo snažne dokaze da se to zaista dogodilo. Ta jedinstvena osoba je Isus, dugo čekani Mesija, Izbavitelj, Emanuilo, Bog s nama. I mi »videsmo slavu njegovu«!

Najavljen horom anđela prilikom svoga rođenja, postao je jedan od nas, a ipak naš Gospod. Njegova služba nije bila slična nijednoj prethodnoj. Iako je Njegova misija bila praćena neviđenim nizom čudesnih događaja, Isus se retko pozivao na njih kao na dokaz svoga identiteta. Umesto toga, svoj identitet dokazivao je neprestanim citiranjem Pisma, u kojemu su proroci davno prorekli Njegov dolazak i Njegovu misiju Izbavitelja. Čak je i posle vaskrsenja Isus navodio proročke zapise kao konačni dokaz svoga poslanja. Na putu za Emaus, On je dvojici očajnih i razočaranih učenika iznosio taj konačni, najubedljiviji dokaz: »I počevši od Mojsija i od svih proroka kazivaše im šta je za njega u svemu pismu!« (Luka 24,27)

Pismo koje je Isus neprestano citirao je ono isto Pismo oko kojeg smo se i mi danas okupili. Molimo se Bogu da nam rasvetli njegove stranice dok ga budemo istraživali.

3. ZAŠTO DA SLAVIMO BOGA?

Psalmista nas u 95. Psalmu poziva da služimo Gospodu rečima: »Hodite, zapevajmo Gospodu, pokliknimo Bogu, gradu spasenja svojega!«

Međutim danas često čujemo pitanje: »Zašto da služimo Bogu? Ima li to uopšte ikakvog smisla?«

Ovo je još jedno od pitanja koja nas dočekuje u ovom sve sekularnijem svetu? Odgovor može i treba da bude vrlo jednostavan. Zato što je On ono što jeste! Samo zato što nam se On sam otkrio, mi možemo da znamo nešto o Njemu. Bez toga ne bi nam preostalo ništa drugo nego da nagađamo, da budemo nesigurni u to šta smo, odakle dolazimo i kakva nas sudbina očekuje. Odgovarajući upravo na ova pitanja shvatili smo šta je danas najvažnije za nas.

Biblija nam govori o Bogu kada nam otkriva kako je Bog ocenjivao aktivnosti ljudskog roda tokom istorije. U svetlosti tih otkrivenja mi se pojavljujemo kao bića o kojima se On usrdno stara, kao Njegov otkupljeni narod, kao uživaoci Njegovog plana spasenja. On sam je došao među nas da nam pokaže put, i u skladu s Njegovim obećanjima, On će opet doći i to vrlo skoro.

On je Bog koji govori; koga poštujemo kao svemoćnog, sveznajućeg i svetog, po čijem karakteru se odmerava i definiše verodostojnost svake ideje o pravednosti, nepravednosti, dobru ili zlu. Istovremeno, mi u Njemu nalazimo savršenu blagodat, nežnost, saučešće, duboku zainteresovanost za svaki vid našeg života. Kvalitet Njegove ljubavi mi teško možemo da shvatimo, kvalitet koji je naveo Hrista da se spusti na naš nivo života i da plati nezamislivo visoku cenu umesto nas, da bi nas tako otkupio iz ropstva greha. Ustvari, naš Bog je daleko više od prekrasnog, privlačnog ideala, On se pojavio među nama u istoriji i, kao što nas podseća apostol Jovan, »mi videsmo slavu Njegovu«!

Ipak, poslednji izbor je prepušten nama: ili će naš život biti posvećen traganju za zadovoljavanjem želja, onako kako nam to okolnosti budu dozvoljavale, ili će biti stavljen na oltar našeg veličanstvenog Stvoritelja. Ovaj izbor ima kosmičke dimenzije, jer predstavlja izbor između čovekove nezavisnosti od Boga ili radosnog predanja Njemu u službu. Mislim da je potpuno opravdano što pitanju bogoslužnja posvećujemo toliku pažnju. Zato vas pozivam da danas tokom našeg zajedničkog istraživanja Božje reči iznova sami sebi odgovorimo na pitanje: »Kome ćemo služiti?«

4. NAŠE SRCE MORA DA BUDE UKLJUČENO

Mi se često pitamo šta to znači stvarno obožavati Boga? Da li znači činiti dela u Božju slavu? Nema sumnje, pravo obožavanje Boga se svakako izražava delima. Još u početku, Bog je odredio kako ljudi treba da služe prilikom bogoslužjenja. Nakon izlaska iz Egipta, Bog je do u pojedinosti propisao službe u Svetilištu, načine na koje ljudi treba da pristupaju Bogu, službe koje su ljudima govorile o Božjem veličanstvu i Njegovom planu da spase sve one koji k Njemu dolaze s verom.

Ove službe nisu bile propisane samo jednom narodu, Bog nije postavio nikakve etničke granice svojim slebenicima. Preko proroka Isaije prikazao je širinu svoga poziva: »A tuđine koji pristanu uz Gospoda da mu služe i da ljube ime Gospodnje, da mu budu sluge, koji god drže subotu da je ne oskrvrne i drže zavjet moj, njih ću dovesti na svetu goru svoju i razveseliću ih u domu svojem u molitvenome; žrtve njihove paljenice i druge žrtve biće ugodne na oltaru mojemu, jer će se dom moj zvati dom molitve svim narodima. Gospod, Gospod govori.« (Isaija 56,6-8) Ovaj ideal je našao svoje mesto u pozivu jevanđelja koji je upućen celome svetu. Obećani Mesija je došao i u toku svoje službe uputio poziv na spasenje svim narodima.

Međutim, sam Isus je naše misli usmerio na temu koja se već mnogo ranije čula sa usana proroka. Iako bogoslužjenje svakako obuhvata dolaženje pred Boga na određen način, prinošenje hvale Njemu, padanje na kolena pred Njime, donošenje darova i priloga, jedan drugi neizostavni elemenat istinskog bogoslužjenja pojavljuje se još pre toga - predanje srca Bogu. Stalno iznova ovaj elemenat se naglašava u učenju Isusa Hrista. Udovičina lepta predstavljala je monumentalni dar; ne zbog svoje novčane vrednosti, već zbog srca koje je udovica posvetila Bogu i pre nego što je prinela svoj dar. Isusove pouke pred vratima hrama uveravaju nas da pravo bogoslužjenje započinje zahvalnošću s kojom izlazimo pred Boga. Sve dok ne budemo shvatili to načelo, sve ceremonije rutinske religije biće bezvredne pred Njime. Njegova najveća želja je da prihvatimo

nežne pozive Svetoga Duha da izađemo pred Njega predavši mu i svoje srce i svoj život. Takva služba je slična mirisnom tamjanu koji se uzdiže do Njegovog prestola. Neka i ovaj dom molitve bude ispunjen službom koja će se uzdići do nebeskog prestola.

5. JEDINSTVO U BOGOSLUŽENJU

»Hodite, poklonimo se, pripadnimo, kleknimo pred Gospodom, Tvorcem svojim!« (Psalam 95,6)

Slušajući poziv psalmiste, jedna crkva u Keniji počela je da održava bogoslužnja svakog jutra oko šest i trideset. Najmanje deset vernika koji su osećali veliku odgovornost za napredovanje crkve dolazilo je svakoga dana i usrdno se molilo za pravo probuđenje.

Bogoslužnje je bilo jednostavno: svakoga jutra jedan od vernika bi pročitao neki biblijski tekst i kazao nekoliko reči komentara. Onda bi se crkva podelila u manje grupe i odlazila na molitvu. Posebni zahtevi i zahvaljivanja za uslišene molitve uzdizali su se prema nebu.

Isprva je izgledalo da vernici nisu na pravom putu. Sve je nekako pošlo naopako. Jednoga jutra jedna sestra pala je dolazeći na bogoslužnje i slomila ruku. Pošto je bolovala od šećerne bolesti, uplašila se da rana uopšte neće zarasti. Žena jednoga brata razbolela se i morala je da bude preneti u bolnicu. Druga sestra doživela je saobraćajnu nesreću i bila teško povređena.

Iako se sve to dešavalo, jutarnja bogoslužnja i dalje su se održavala. Razmenjivali su iskustva i zahvaljivali Bogu na Njegovoj dobroti i milosti. Ta jutarnja bogoslužnja zaista su preporodila ovu mesnu crkvu i postala središte misionarskih poduhvata njenih vernika.

Vernici koji nikada do tada nisu javno govorili ili propovedali, počeli su da to čine u toku jutarnjih bogoslužnja. Zahtevi za upućivanjem posredničkih molitava jednostavno su stavljeni u kutiju i deljeni za vreme redovnih bogoslužnja i privatno, tako da je cela crkva mogla da učestvuje u zadovoljavanju molitvenih potreba svojih vernika.

Sekretarica crkve za službu široj zajednici zahtevala je molitve. Njeni planovi da poseti zemlju plemena Masai, u blizini Kisandža, nisu se ostvarivali kako treba. Pošto je zatražila od molitvene grupe da se moli za nju, njena subotna poseta doživela je veliki uspeh. Sledećega dana, u nedelju, hrana koju je dala mesna crkva bila je podeljena grupi od oko 600 pripadnika plemena Masai koji su došli na lekarski pregled u malu kliniku koju crkva održava.

Pastor koji je održavao evanđeoske propovedi u drugom delu grada zahtevao je pomoć. Došao je na jutarnje bogoslužjenje i dobio i duhovnu i materijalnu pomoć koja mu je bila neophodna, i sve to kao odgovor na zajedničku molitvu.

Celokupna crkva ujedinila se i osnažila zahvaljujući tim jednostavnim jutarnjim bogoslužjenjima. Nekim vernicima Bog je otvorio vrata da dobiju posao, drugima da proučavaju Bibliju sa građanima u svojoj okolini. Poruke o duhovnim potrebama vernika i ostalim potrebama stanovnika brzo su se širile na ovaj način. Čuda se događaju kada se Božji narod moli!

Uputimo i danas svoje molitve Bogu jer gde se bar dvoje ili troje udruži, Isusovo obećanje i dalje važi – dobiće ono što traže.

6. NAŠ ZADATAK JE DA SLAVIMO BOGA

Poslednji deo poruke prvog anđela je poziv na bogoslužjenje: »Bojte se Boga i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegov, i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju, mora i izvore vodene« (Otkrivenje 14,7). To je poruka koja nas je pre mnogo naraštaja sjedinila kao vernike.

Adventistička bogoslužjenja se razlikuju u nečemu, zavisno od kulture do kulture, ali se lako može osetiti da Gospodnji Duh deluje kad god se vernici okupljaju da slave Boga. Oni to čine pesmama, molitvama, proučavanjem Božje reči u propovedi i subotnoj školi. U svakoj zemlji, proučavanje Biblije i slavljenje Boga predstavljaju najvažniji deo adventističkog bogoslužjenja.

Šta je to što čini bogosluženje tako važnim u našoj crkvi? Šta nas to ujedinjuje po celom svetu? Stavljajući Hrista u samo središte bogoslužnja i našeg pojedinačnog duhovnog iskustva, mi smo ostvarili jedinstvo u veri koje ništa ne može da naruši. Apostol Pavle pisao je Filibljanima: »Jer mi smo obrezanje koji duhom Bogu služimo, i hvalimo se Hristom Isusom, a ne uzdamo se u tijelo« (Filibljanima 3,3).

To je naša nada koja nas sjedinjuje u bogoslužnju. Naše poverenje je u Hristu Isusu koji je središte sveg našeg bogoslužnja.

7. NAROD NA KOJI JE PRIZVANO BOŽJE IME

U ponoćnom snu cara Solomuna, Bog je dao upečatljivu sliku ljudi okupljenih na bogoslužnju: »I ponizi se narod moj na koji je prizvano ime moje, i pomoli se, i potraži lice moje, i povrati se od zlih puteva svojih, i ja ću tada uslišiti s neba i oprostiću im grijeh njihov i iscijeliću zemlju njihovu.« (2. Dnevnika 7,14)

Iako smo se često služili ovim tekstom da pozovemo na zajedničku molitvu i na priznanje greha, Bog ovde opisuje i zajedničko bogosluženje – kolektivno društveno iskustvo kada se ljudi okupljaju pred Bogom, dolaze u Božju blizinu, traže Njegovo lice u slavljenju, u molitvi i poniznom pokajanju.

Jeste li videli kako Bog opisuje zajednicu koja se okuplja da ga slavi? On je zove »narod moj na koji je prizvano ime moje«! Svi znamo da, ukoliko ljudi nose isto ime, bez obzira gde žive, oni pripadaju istoj porodici, zar ne? Prema tome, kada Bog posmatra zajednicu koja se okupila u Njegovo ime da Njemu uputi izraze hvale i zahvalnosti, On govori o svojoj porodici!

Bogosluženje je okupljanje Božje porodice. Kakvog li uzvišenog položaja! Kada se vrata naših bogomolja širom otvore svakog sedmog dana, svake subote, ona se otvaraju deci istog Oca, deci koja nose Njegovo ime.

Nije nikakvo čudo što je apostol Pavle tako sigurno izjavio: »Toga radi preklanjam koljena svoja pred ocem Gospoda našega Isusa Hrista, po kome se sva čeljad i na nebesima i na zemlji zovu« (Efescima 3,14.15). Pošto imamo istoga Oca, imamo i isto ime – Njegovo. Zato budimo dostojna deca nebeskog cara i dostojno Ga proslavimo u Njegovom hramu.

8. POKLONIMO SE BOGU

»Hodite, poklonimo se, pripadnimo, kleknimo pred Gospodom tvorcem svojim! Jer je On Bog naš, i mi narod paše njegove, i ovce ruke njegove« (Psalam 95,6.7).

U ovom svečanom pozivu na bogoslužjenje, psalmista spominje četiri važne činjenice povezane s bogoslužjenjem: ko je dostojan obožavanja, ko treba da mu oda slavu, zašto i na koji način.

Bogoslužjenje treba da dovede do pozitivnih promena u načinu života, a ta promena treba da započne u srcu – koje je središte svih naših postupaka. Samo Bog može da čita ono što je zapisano u »crnoj kutiji« naše duše. Na sreću, On se lično ponudio da obavi duhovnu hiruršku intervenciju na našem srcu, da »ukloni kameno srce« i da nam usadi »srce mesno« (Jezekilj 11,19). On je spreman da ide i dalje, pa kaže: »Na visini i u svetinji stanujem i s onim koji je skrušena srca i smjerna duha« (Isaija 57,15)! Kakve li visoke prednosti za nas, učesnike na bogoslužjenju!

Da rezimiramo, nije toliko značajno koliko glasno ili tiho pevamo ili propovedamo, koliko se dugo ili kratko molimo ili postimo, koliko mnogo ili malo dajemo prilikom bogoslužjenja. Umesto toga, važno je koliko smo spremni da predamo svoje srce na isključivu upotrebu svome Stvoritelju, Onome kojega smo došli da slavimo.

Slično Isaiji, i kada se našao u zastrašujućoj Božjoj prisutnosti (Isaija 6,1-8), i mi moramo da prepoznamo božansku svetost nasuprot našoj ljudskoj grešnosti. Moramo da se pokajemo da bismo dobili oprostjenje, da bismo se promenili i da bismo postali spremni

da idemo kuda nas Gospod šalje. Svaki put kada imamo prednost da slavimo Boga zajedno s pripadnicima Božjeg naroda u Njegovom molitvenom domu, donesimo odluku da ćemo ulaziti da slavimo Boga i da ćemo izlaziti da obavimo službu koju nam je On poverio!

9. VIDETI GOSPODA U TEŠKIM VREMENIMA

»Godine koje umre car Ozija videh Gospoda gde sjedi na prijestolu visoku i uzdignutu i skut mu ispunjavaše crkvu.« Isaija 6,1

Bogoslužjenje je nešto što se dešava u realnom životu. Reči proroka Isaije bi danas mogle zvučati na sledeći način: »U vreme kada je izbio građanski rat, ja sam želeo da budem blizu Boga! U vreme kada je došlo do velikog zemljotresa, ja sam želeo da budem blizu Boga! U vreme kada su moja zemlja ili moj grad bili bombardovani, ja sam želeo da budem blizu Boga! U vreme kada sam se oženio, u vreme kada mi se rodio prvi sin, u vreme kada je moj prijatelj poginuo, ja sam želeo da budem blizu Boga! Ukratko – u vreme dok sam prolazio kroz žalosna i radosna iskustva u životu, ja sam uvek želeo da budem na Božjoj strani i da Bog bude sa mnom!«

Bogoslužjenje u crkvi ne zanemaruje ono što se zbiva izvan crkve. Mi ne dolazimo na bogoslužjenje da bismo pobegli od onoga što se zbiva u našoj okolini, već da bismo pronašli snagu da se suočimo s time. David se molio: »Čuj, Gospode, molitvu moju i slušaj glas moljenja mojega. U dan tuge svoje prizivam te, jer ćeš me uslišiti« (Psalam 86,6.7)! Sasvim je prirodno da na bogoslužjenja zajedno s nama donosimo i svoje brige i strahovanja. Mi donosimo svoju brigu, svoju zabrinutost za članove porodice, za probleme celoga sveta; mi ih iznosimo Bogu u molitvi, tražeći utehu i usmerenje, ali možemo sa sigurnošću kao David reći »jer ćeš me uslišiti«.

10. ISUS SA SVOJIM NARODOM

»Jer gde su dva ili tri sabrani u ime moje onde sam i ja među njima! (Matej 18,20)

Božja prisutnost je važna kada se okupljamo na bogoslužjenje. Ako Bog nije u našem srcu, kuda god da pođemo i gde god da se nađemo, On nije s nama. Ako je Bog u našem srcu, gde god da budemo, On je sa nama. Bog nije ograničen na neko određeno mesto, čak ni na svoje nebesko svetište. Božja prisutnost zavisi od našeg traženja Njegove prisutnosti. Ako se naše srce udalji od Njega, On će na kraju napustiti i domove koje smo podigli Njemu u čast i uništiće ih, kao što se u prošlosti već događalo (vidi Jeremija 7,1-15).

Adventisti se sjedinjuju u jednu čvrstu zajednicu svojim bogoslužjenjem. Mi pripadamo različitim kulturama, tradicijama, jezicima i rasama. Mi obožavamo Boga na različite načine, imamo različite oblike bogoslužjenja i mesta bogoslužjenja. Ali, sve to nema pred Bogom nikakvog značenja. Verodostojnost bogoslužjenja određena je njegovom duhovnom prirodom, a ne stilom ili geografskom lokacijom mesta bogoslužjenja. Isus je rekao: »Ali ide vrijeme i već je nastalo kada će se pravi bogomoljci moliti Bogu duhom i istinom, jer otac hoće takvih bogomoljaca« (Jovan 4,23). Ako je ikada bilo pravo vreme da se Bogu obratimo u Duhu i istini, onda je to vreme u kojem živimo.

11. NE OSTAVLJATI SKUPŠTINE SVOJE

»I da razumevamo jedan drugoga u podbunjivanju k ljubavi i dobrim delima, ne ostavljajući skupštine svoje kao što neki imaju običaj, nego jedan drugoga savetujući, utoliko većma koliko vidite da se približava dan sudnji.« Jevrejima 10,24

Dvajt Mudi, veliki američki evanđelista, posetio je jedne večeri dom nekog poslovnog čoveka koji ga je upitao: »Zar nije dovoljno da se svakoga dana sam molim Bogu? Zašto bi trebalo da prekidam svoj uobičajeni način života i da svake sedmice odlazim u crkvu?«

Mudi je slušao bez komentara. Onda se sagnuo, uzeo lopaticu sa dugom drškom koja je stajala kraj kamina, izvadio iz vatre razgorelu grančicu i stavio je na kamen. Obojica su bez reči posmatrala usijani žar koji je odmah počeo da gubi sjaj i da se gasi – sve dok konačno nije od njega ostala samo crna, pomalo zadimljena hrpa pepela. Pitanje je dobilo svoj odgovor.

Tihe šetnje kroz prirodu i molitve u kleti – koliko god da blagotvorno utiču na dušu – nikada ne smeju da zamene naša okupljanja od subote do subote, naše porodične skupove pred Gospodom na zajedničkim bogoslužjenjima.

Zašto? Zato što se u zajedništvu sa onima koji traže Gospoda jača naša posustala vera, ponovo pali utrnuli oganj revnosti za Gospoda, budi nada i snaži poverenje! Božja konstatacija izrečena u Edemu i danas vredi: »Nije dobro da je čovek sam« (1. Mojsijeva 2,18). Kao što je pisac Pol Turnije primetio: »Postoje dve stvari koje čovek ne može da postigne sam: jedna je da se oženi, a druga je da bude hrišćanin!« Mi smo stvoreni jedni za druge, stvoreni da zajednički tražimo Boga, stvoreni da sačinjavamo zajedništvo vere i bogoslužnja, koju Bog naziva svojom porodicom, »narodom Njegovim na koji je prizvano Njegovo ime«!

Iznad samog središta te zajednice bogoslužbenika uzdiže se Hristov krst. »A sada, u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom!« (Efescima 2,13)

»Koji nekada ne bijaste narod, a sada ste narod Božji, koji ne bijaste pomilovani, a sada ste pomilovani... jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas... kojega se ranom iscijelismo.« (1. Petrova 2,10.21.24)

12. ŠTA BOG ŽELI DA POSTIGNE?

Pisac Filip Jensi priča o tome kako je »kompozitor Igor Stravinski jednom napisao novo delo koje je sadržavalo težak violinski pasaż. Posle nekoliko sedmica proba, solista na violini se obratio Stravinskome i rekao da nije u stanju da ga odsvira. Uložio je svoje

najusrdnije napore, ali je ustanovio da je pasaž tako težak da se uopšte i ne može odsvirati. Stravinski je odgovorio: 'Shvatio sam šta hoćete da mi kažete. Ali ja želim da čujem zvuk violine nekoga koji se trudi da ga odsvira!' «

Možda možemo reći da je to upravo ono što i Bog želi da postigne – da osnuje zajednicu, porodicu na Zemlji, koja se ponizno i usrdno trudi da odsvira kompoziciju Njegove blagodati – na svojim bogoslužjima i prilikom svoga svedočenja.

»Slaba i puna nedostataka, kao što možda izgleda, Crkva je jedini objekt kojemu Bog na poseban način ukazuje svoju najvišu pažnju. Ona je pozornica Njegove blagodati, na kojoj On uživa da otkrije svoju moć da preobražava srca.« (EGV, AA 12)

»Pozornica Njegove blagodati« – kakvog li dirljivog opisa onoga što Bog naziva svojom Crkvom. Otac ne očekuje neke savršene soliste ili besprekorne prateće instrumente. Njegova mnogo dublja želja je da Njegov narod, na koji je prizvano Njegovo ime, ne samo deli težnje Očevog srca na svojim bogoslužjima, već i praktično, svedoči o Očevoj ljubavi.

A kako treba da izgleda naše svakodnevno svedočenje, svedočenje onih koji se svake sedmice okupljaju kao pripadnici Božje porodice? Tri reči mogu da budu dovoljne – tri reči koje se uklapaju u univerzalni jezik svih porodica, a posebno onih koje, kao i Božja porodica, tuguju za izgubljenim i odlutalim sinovima i kćerima. Tri jednostavne reči, jedan jedini poziv: »Vrati se kući!«

Nije nikakvo čudo što se i naša Biblija završava tim istim rečima!

»I Duh i nevjesta govore: Dođi. I koji čuje neka govori: Dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života za badava.« Otkrivenje 22,17.

13. PUT NADE

Kazano je da možete da živite par sedmica bez hrane, nekoliko dana bez vode, par sekundi bez vazduha, ali ni trenutak bez nade. Ljudsko srce žudi za nadom koja nadilazi ljudska ograničenja. Ono čezne da zna da Bog vlada situacijom i da će na kraju ispuniti svoj večni plan za nas. Ljudska bića hoće da znaju da postoji izlaz iz izazova, poteškoća i prepreka s kojima se suočavamo u životu. Želimo da znamo postoji li nešto više i bolje od bola, patnje, tuge i razočarenja koje doživljavamo u ovom svetu.

Kad postoji nada, ona raduje i snaži naša srca danas, i osposobljava nas da se suočimo sa sutrašnjicom. Istinska nada nalazi se samo u Bogu, Bogu nade. Iz dubine svog bića David vapi: »Pa šta da čekam, Gospode? Nad je moj u tebi« (Psalam 39,7). Nada koja je ukorenjena u Bogu nikada neće izneveriti. Kao hrišćani, mi se možemo hvaliti »nadanjem slave Božje« (Rimljanima 5,2). Mi ne treba da žalimo »kao ostali koji nemaju nada« (1. Solunjanima 4,13). Mi smo pozvani »u jednom nadu«, »spasosmo se nadom«, i savetuje nam se »da se uhvatimo za nad« (Efescima 4,4; Rimljanima 8,24; Jevrejima 6,18). Biblija je knjiga prepuna obećanja o nadi. Ona nam pokazuje put – od onoga što jeste do onoga što će biti. Ona uzdiže naš pogled sa ovog prolaznog do onog što je večno. Ona nas vodi od onog što nas okružuje do onog što je iznad nas.

Adventisti sedmog dana su narod nade svuda u svetu. Mi verujemo da Bog pun ljubavi koji nas je stvorio brine o nama. Mi verujemo da je Hristos koji je nekada došao da umre za nas, vaskrsnuo i vazneo se u Božje nebesko boravište, gde sada služi pred Ocem za nas. Mi verujemo da će Hristos koji boravi u nama ubrzo doći da nas odvede kući kako bismo zauvek uživali u Njegovom prisustvu.

Mi smo adventisti. Mi verujemo u »blaženu nadu« (Titu 2,13), nadu u Isusov skori povratak. Za nas to nije privid ni nestvaran san. To je stvarnost. Isus dolazi – stvarno, doslovno, čujno, vidljivo, dramatično, sa neba, da učini kraj svem zlu i da slavno pobedi.

Mi smo adventisti. Naše srce kuca u željnom iščekivanju. Uskoro će briga, nestašica i rat biti okončani. Uskoro više neće biti patnje,

tuge ni bolesti. Uskoro će zagađenost, nesreće i bol biti uklonjeni. Uskoro će On doći, ali dok ne dođe pozvani smo da Ga slavimo na putu nade. Neka nam uzor slavljenja bude bogoslužnje opisano u Otkrivenju koje ćemo proučavati danas u našim subotnoškolskim razredima. Pripremajmo se već danas za nebesko bogoslužnje!

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu